

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że przyjmując i utrzymując w mocy art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 3 kwietnia 1999 r. zawierającej ustawowe uregulowanie zawodu notariusza Królestwo Niderlandów uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, w szczególności art. 43 i 45 WE;
- obciążenie Królestwa Niderlandów kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja podnosi po pierwsze, że wymóg obywatelstwa ograniczający dostęp do zawodu i wykonywanie zawodu notariusza stanowi nieproporcjonalne ograniczenie gwarantowanej przez art. 43 WE swobody przedsiębiorczości notariuszy, mających obywatelstwo innego państwa członkowskiego. Artykuł 45 WE przewiduje co prawda zwolnienie od zasad dotyczących swobody przedsiębiorczości, jednakże tylko w odniesieniu do działalności, która jest bezpośrednio i w szczególności sposobem związana z wykonywaniem władzy publicznej. Komisja jest zdania, że funkcja wykonywana przez notariusza zgodnie z prawem niderlandzkim stanowi tylko w bardzo ograniczonym zakresie wykonywanie władzy publicznej, tak że w świetle istniejącego orzecznictwa dotyczącego art. 45 WE okoliczność ta nie może stanowić uzasadnienia ograniczenia.

Po drugie Komisja podnosi, że wymóg obywatelstwa w żadnym wypadku nie jest w świetle art. 43 WE stosowny dla zagwarantowania poziomu kwalifikacji zawodowych, gwarantującego ochronę konsumenta. Istnieje inny sposób zagwarantowania wymaganego od notariuszy wysokiego poziomu kwalifikacji zawodowych, mający mniejszy wpływ na swobodę przepływu; mianowicie możliwość ustanowienia przez przyjmujące państwo członkowskie wymogu w postaci jednego ze środków wyrównawczych, jakie przewiduje art. 4 dyrektywy 89/48/EWG ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady z dnia 21 grudnia 1988 r. w sprawie ogólnego systemu uznawania dyplomów ukończenia studiów wyższych, przyznawanych po ukończeniu kształcenia i szkolenia zawodowego, trwających co najmniej trzy lata (Dz.U. L 19, s. 16).

Skarga wniesiona w dniu 7 maja 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii**(Sprawa C-158/09)**

(2009/C 180/45)

*Język postępowania: hiszpański***Strony**

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: I. Martinez del Peral Cagigal i M. van Beek, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżonej

- stwierdzenie, że nie ustanawiając wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2003/88/WE ⁽¹⁾ w odniesieniu do pracowników mundurowych administracji publicznej, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 1 ust. 3 dyrektywy 2003/88/WE i art. 18 lit. a) dyrektywy 93/104/WE ⁽²⁾, utrzymanego w mocy na podstawie art. 27 ust. 1 dyrektywy 2003/88/WE, który należy czytać w związku z załącznikiem I część B tej dyrektywy.
- obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Celem dyrektywy 2003/88/WE jest ustalenie minimalnych wymagań w zakresie bezpieczeństwa i ochrony zdrowia w odniesieniu do organizacji czasu pracy. Jako dyrektywa kodyfikująca zastąpiła ona dyrektywę 93/104/WE bez uszczerbku dla zobowiązań państw członkowskich w zakresie terminów transpozycji.

Środki transpozycji dyrektywy 2003/88/WE przekazane Komisji przez władze hiszpańskie nie zawierają przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy w odniesieniu do pracowników mundurowych administracji publicznej.

Artykuł 1 ust. 3 dyrektywy 2003/88/WE stanowi, że stosuje się ona do wszystkich sektorów działalności, zarówno publicznego, jak i prywatnego, w rozumieniu art. 2 dyrektywy 89/391/EWG ⁽³⁾, zawierającej pewne wyjątki w odniesieniu do specyficznej działalności publicznej i społecznej, takiej jak siły zbrojne czy policja, lub też w odniesieniu do określonych dziedzin działalności w zakresie usług związanych z ochroną cywilną. Zgodnie z orzecznictwem Trybunału kryterium użyte przez prawodawcę w celu określenia zakresu zastosowania dyrektywy 89/391/EWG nie opiera się na przynależności pracowników do poszczególnych sektorów działalności wymienionych w art. 2 dyrektywy rozpatrywanych jako całość, lecz wyłącznie na specyficznym charakterze szczególnych zadań wykonywanych przez pracowników w tych sektorach.

W konsekwencji skarżąca uważa, że bez najmniejszych wątpliwości dyrektywa 2003/88/WE stosuje się do pracowników mundurowych administracji publicznej, w tym do Guardia Civil, a zatem brak ustanowienia środków transpozycji w tym sektorze stanowi naruszenie tej dyrektywy.

⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. L 299, s.9)

⁽²⁾ Rady z dnia 12 czerwca 1989 r. w sprawie wprowadzenia środków w celu poprawy bezpieczeństwa i zdrowia pracowników w miejscu pracy (Dz.U. C 106 z 30.04.2004)

⁽³⁾ Rady z dnia 12 czerwca 1989 r. w sprawie wprowadzenia środków w celu poprawy bezpieczeństwa i zdrowia pracowników w miejscu pracy (Dz.U. L 183, s.1)